

Ту балкана тѣхенъ снѣженъ  
Съ родното му тамъ село,  
Ту сестрица съ погледъ нѣженъ  
Че го милва по чело...

Дивна нощъ. Морфей царува  
Надъ заспалата земя,  
Южниятъ вѣтрець милува  
Потъмнѣлата гора.

Шипка росна клони свежда,  
Свива момку тя вѣнецъ.  
Мѣсецътъ съ тжга поглежда  
На загиналий борець.

И срѣдъ тишината нощна  
Тихо отъ столѣтний джбъ  
Пѣсень славей вечъ запѣва,  
Пълна съсъ дълбока скръбъ.

## ВОЙНИКЪТЪ

Войникътъ е свѣтъ мжченикъ,  
Безименъ жътваръ на живота:  
По пжтя къмъ срашна Голгота  
Той крачи, и твърдъ и великъ.

Но той не нашепва: прости имъ!

Не миръ носи той намъ, а мечъ;  
И литва на битва, на сѣчь —  
Догдѣто врагътъ не отбиемъ.